

Een molen stond in de weg...

Ruim honderd jaar geleden verrees in Kampen een koren-molen — hetgeen op zichzelf natuurlijk niets bijzonders was in het land der molens — en de wind blies er lustig in de zeilen, zodat daarboven de wieken draaiden en beneden het koren gemalen kon worden. En jaar op jaar draaiden die wieken, telkens weer, en vele duizenden, ja tienduizenden mudden graan werden tot meel vermalen sinds de eerste dag, tot er een dag kwam waarop de molenaar voor altijd de wieken stil zette. Een kwade dag voor hem. Hij was weliswaar niet de eerste molenaar op deze molen geweest, maar toch, hij had er een dikke twintig jaar op gezeten en nu was het gedaan, voor altijd. G. van der Vegt is zijn naam en heel Kampen en alle boeren uit de omtrek kennen hem. Hij leeft nu al een paar jaar stil, in een huisje vlak naast zijn oude molen, zodat hij er tenminste nog het gezicht op heeft... neen, had, want sinds kort is zijn molen verdwenen. Verhuisd, naar een andere plek in Kampen, waar het gevaarte niet in de weg staat. En van der Vegt heeft gezien hoe de verhuizers zijn molen hebben weggereden op een paar trailers, met daaronder 48 wielen. Deze verhuizing op 7 April was voor Kampen vermoedelijk wel de grootste gebeurtenis sinds lange tijd, en het is dus niet te verwonderen dat heel het stadje uitgelopen was om dit (hoeveelste?) wonder van technische durf en bekwaamheid van nabij te aanschouwen. De ochtend van de zevende April regende het zachtjes en de Bilt had harde wind voorspeld; maar de verhuizers staken heel in de vroege de hoofden eens bij elkaar en besloten toen om de verhuizing toch maar te wagen. Een uurtje later werd de hele molen, behalve het stenen onderstuk, dat reeds weggeruimd was, opgevijseld, een tweetal enorm grote trailers werden er onder gereden, en toen gebeurde het.... Niet dadelijk natuurlijk: er waren nog allerhande kleinigheden, die gedaan moesten worden teneinde zo zeker mogelijk van de zaak te zijn... maar in feite was alles toch reeds voor el-

De meer dan honderd jaar oude „meulen” van Kampen moest verhuizen, toen de aangrenzende melkfabriek uit ging breiden. In plaats van het pittoreske, oude gevaarte te slopen, werd besloten hem te „verhuizen”. Alvorens hiertoe over te gaan, werd de fiere molen echter van zijn wieken ontdaan: dit keer moest immers voorkomen worden dat hij op zijn gevaarlijke reis de wind zou opvangen.

kaar en werd het voor ons slechts een kwestie van wachten.

Wij zaten in de woonkamer van de molenaar, die maar voortdurend uit het raam keek en nog maar niet begripen kon dat zijn molen nu een reis van ruim 500 meter ging maken. Zoiets was immers nog nooit vertoond, niet in Kampen en.... nog nergens ter wereld. Maar trots was hij niet op deze unieke technische prestatie, hij was alleen maar een beetje weemoedig gestemd. En toen wij hem vroegen of er in al die jaren, dat hij er baas geweest was, nu nooit eens iets spannends, iets opwindends gebeurd was, schudde hij alleen maar het hoofd. Alles was daar altijd rustig verlopen, gelijkmatig, gelijk de ontelbare wentelingen der wieken. Achter het raam, in de regen en tegen een grauwe lucht, stond de molen, reeds van zijn trouwe wieken ontdaan, maar die hij terug

zal krijgen op zijn nieuwe plaats, waar hij tot het einde zijner dagen zal mogen blijven staan: als een pittoresk stuk werk uit het verleden, terwijl zijn oude plaats straks ingenomen wordt door een stenen gebouw van de (moderne) melkfabriek, die uit moet breiden. O, het doet de molenaar en ook ons, en mét ons ongetwijfeld zeer vele Nederlanders, goed, te weten dat men deze oude „meulen” niet eenvoudig gesloopt heeft, doch hem de eer toekent, die een goede oude Hollandse molen nu eenmaal toekomt: de eer van een verzorgde oude dag. Vele handen hebben hem, symbolisch gesproken, gestut: de hand van de regering, de altijd gereede hand van de Ver. De Hollandse Molen, de Provinciale Staten, de Gemeente en óók nog vele gulle handen van particulieren. Want de kosten van zulk een verhuizing zijn niet gering; alles bij elkaar komt de oude dag van deze Kampense „meu-

len” de mensen op ongeveer 27.000 gulden te staan....

De oude molenaar heeft bij het financiële gedeelte geen belang meer, hij heeft alles verkocht en praat er ook niet over. „Wéét U iets van ons windrecht”, vraagt hij, en wij moeten bekennen dat wij van windrecht niets weten, het woord zelfs nog nooit gehoord hebben. Er trekt dan een voldaan lachje om de lippen van de oude heer. „Het windrecht”, doceert hij, „is het ongeschreven recht van de molenaar, waarbij bepaald wordt dat in de omgeving van zijn molen geen hóóg opgaand geboomte geplant mag worden, omdat de wind altijd vrij in de zeilen van de wieken moet kunnen spelen.” En kijk, nu is het eens voorgekomen dat de gemeente Kampen langs de weg bij zijn molen hoge bomen geplant had. Maar toen heeft Van der Vegt de heren van het gemeentebestuur toch eens op dat oude recht gewezen en zij

De oude molenaar, de heer G. H. van der Vegt, die reeds enkele jaren van een welverdiende rust geniet en nu in een huisje naast „zijn” molen woont, is, niettegenstaande hij zich ziek voelde en ondanks het gure, regenachtige weer, toch even naar buiten gekomen om van nabij te zien wát zij met de „meulen” uitvoeren.